

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: J. H.,
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. JMK 101251/2017, sp. zn. S-JMK 94635/2017/OD/Př

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. 7. 2017, č. j. JMK 101251/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 27. 3. 2017, č. j. ODSČ-33808/16-31, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterých se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že „jako provozovatel vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušením pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. v dne 10. 6. 2015 v 15:55 hodin (a) dne 24. 11. 2015 v 14:15 hodin.
2. V jednotlivých žalobních námitkách uvedl žalobce následující. Předně namítl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán pouze konstatoval naplnění jednotlivých znaků dané skutkové podstaty, aniž uvedl relevantní právně kvalifikační úvahy, nijak nezdůvodnil např. závěr, že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání vozidla, neřešil ani definiční znaky stání a zastavení podle § 2 písm. n) a o) silničního zákona, nijak nezdůvodnil závěr, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, a v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování.
3. Dále namítl nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí z důvodu, že jsou zjevně šablonovitá, vč. univerzálnosti odůvodnění. Podle názoru žalobce nelze mechanické vyplňování šablon v případě meritorních rozhodnutí připustit. V této souvislosti namítl, že i postup oprávněné úřední osoby byl čistě formalistický, čemuž nasvědčuje i naprosto totožná (a pro svou vágnost nepřezkoumatelná) úvaha o materiální stránce přestupku jako v desítkách či stovkách dalších případů. Současně namítá, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahují „úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.“ Žalobce rovněž poukazuje na to, že správní orgán se nijak nezabýval tím, zda místo, kde vozidlo žalobce údajně zastavilo nebo stálo, skutečně bylo chodníkem či stezkou pro chodce, a závěr o porušení § 53 odst. 2 silničního zákona je tak nutně nepřezkoumatelný a neprokázaný. Brojil i proti tomu, že podle jeho názoru správní orgán rovněž nijak nepopsal hodnocení důkazů, zejména fotodokumentace, neboť se jednalo v podstatě o jediný důkaz (není zřejmé, zda a případně jak lze z fotodokumentace dovodit, kde a kdy se přestupky (správní delikty) staly, a zda z nich lze poznat, že se jednalo o zastavení a stání, k čemuž by bylo nezbytné, aby byly fotografie datované a pořízené s časovým odstupem až 30 minut.)
4. Žalobce rovněž namítl, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra je nepřezkoumatelná, jelikož správní orgán nezohlednil řádným způsobem všechna zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 silničního zákona, když zohlednil pouze souběh dvou správních deliktů, což je jistě kritérium přípustné, nicméně správní orgán zcela pominul přihlédnout „k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž

byl správní delikt spáchán“ (§ 125e odst. 2 silničního zákona). Z úvahy správního orgánu podle něj nebylo zřejmé, proč je nutné pouze na základě toho, že se jednalo o souběh dvou správních deliktů, uložit pokutu na samotné horní hranici sankční sazby (2.500,00 Kč). Žalobce je přesvědčen o tom, že konkrétní okolnosti případu odůvodňovali daleko nižší sankci, neboť se zejm. nejednalo o stání ale pouze o krátkodobé a nezbytné zastavení, neboť řidič pomáhal s nastoupením do vozidla osobě s omezenou pohyblivostí, kterou vyzvedával v nedalekém objektu. Současně nebyl dle jeho názoru nikdo způsobem zastavení vozidla omezen v chůzi či výhledu. Dále namítl rozpor výroku a odůvodnění rozhodnutí, neboť v odůvodnění správní orgán uvádí, že ukládá pokutu na maximum sankční sazby (2.500,00 Kč), ve výroku je přitom uvedena částka 2.000,00 Kč. Žalobce rovněž zastává názor, že správní orgán měl při výměře sankce bez návrhu žalobce zohlednit a popsat též svou rozhodovací praxi v obdobných případech a dále měl bez návrhu ve prospěch žalobce zohlednit též nestandardní délku stíhání (16 měsíců), která nebyla způsobena jednáním žalobce.

5. Dále žalobce namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (zejm. ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona). Ve výroku (a ostatně opět i v odůvodnění) však absentuje též § 125g odst. 3 silničního zákona, podle kterého byla uložena společná pokuta. Následně brojil proti tomu, že ve výroku je toliko odkaz na § 10 silničního zákona, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců, kdy každý obsahuje velmi rozdílné povinnosti. Rovněž uvedl, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť skutek je popsán zcela nedostatečně, jelikož lze zjistit pouze to, že se mělo jednat o neoprávněné zastavení a stání, které mělo být v rozporu s § 53 odst. 2 silničního zákona. Popis konkrétního jednání, kterým mělo dojít k porušení tohoto ustanovení, ve výroku zcela absentuje. Nelze z něj ani dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Namítá i to, že z výroku není zřejmé, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místu, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla. Nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterými trpí výrok, trpělo i oznámení o zahájení řízení. Žalobce tak současně namítá též nedostatečné sdělení obvinění. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu.
6. Žalobce také namítá, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu.
7. V další námitce žalobce namítl, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovená v § 10 odst. 3 silničního

zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.

8. Závěrem tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 12. 2017 navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující. Předně konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu zákonem určeným pro blanketní odvolání a podle žalovaného nelze nyní v soudním řízení posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem. Podle jeho názoru nejsou správní orgány povinny uvádět v rozhodnutí definice různých pojmů, materiální znak přestupku byl odpovídajícím způsobem zohledněn, existence dopravní nehody podle správního spisu zjištěna nebyla, existenci chodníku v místě považoval za prokázanou a celkově rozhodnutí za řádně odůvodněné, a to vč. sankce, jejíž výše je dána výrokem rozhodnutí. Dále uvedl, že podle něj jsou ve výroku rozhodnutí uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zcela dostatečně stejně jako místo spáchání deliktu. Za nedůvodné označil námitky stran protiústavnosti právní úpravy §10 odst. 3 zákona o silničním provozu i zpochybnění účinnosti zákona č. 183/2017 Sb.
10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání.
11. O jednotlivých námitkách uvážil soud takto.

Nepřezkoumatelnost

12. Předně namítl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán pouze konstatoval naplnění jednotlivých znaků dané skutkové podstaty, aniž uvedl relevantní právně kvalifikační úvahy, nijak nezodpověděl např. závěr, že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání vozidla, neřešil ani definiční znaky stání a zastavení podle § 2 písm. n) a o) silničního zákona, nijak

nezdůvodnil závěr, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, a v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování.

13. K první žalobní námitce se soud zabýval tím, zda je rozhodnutí správní orgán prvního stupně a žalovaného opřeno o dostatek důvodů. Podle názoru zdejšího soudu tomu tak je. Správní orgán prvního stupně se nejprve vyrovnal s tím, proč nezačal řízení proti tvrzenému řidiči vozidla žalobce, odůvodnil, jak dospěl k závěru, že žalobce je provozovatel vozidla, a zkonstatoval závěry, ke kterým dospěl na základě provedeného dokazování. S ohledem na obsah správního spisu soud považuje postup správní orgán prvního stupně za dostatečný. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumal v dostatečném rozsahu s ohledem na podané blanketní odvolání.
14. Pro závěr správních orgánů o porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nebylo nutné zabývat se definičními znaky stání ani zastavení ve smyslu ustanovení § 2 písm. n), resp. o) zákona o silničním provozu, neboť ani zastavení ani stání není znakem skutkové podstaty, za jejíž naplnění byl žalobce postižen, což vyplývá z toho, že žalobce byl sankcionován jako provozovatel vozidla, kterému v konečném důsledku není možné přičítat přímou aktivitu při porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci. Za přímé porušení pravidel (tj. za překročení rychlosti, nezákonné zastavení či stání apod.) nese odpovědnost řidič vozidla, nikoliv jeho provozovatel.
15. Žalobce je ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona sankcionován za to, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Citovaná skutková podstata přestupku (správního deliktu) provozovatele vozidla nemá jako svůj znak porušení ustanovení § 2 písm. n), nebo o) zákona o silničním provozu.
16. V posuzované věci bylo jako řidičem vozidla žalobce porušené pravidlo provozu na pozemní komunikaci označeno ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.
17. Z obsahu správního spisu zjevně vyplývá, že řidič vozidla žalobce rozhodně neužíval chodníku v místě jako chodec. Za této situace je zcela nadbytečné, aby se správní orgány zabývaly definičními znaky pojmu stát a zastavit, neboť z před správním orgánem provedeného dokazování je zřejmé, že a) vozidlo žalobce stojí (nehýbe se), b) stojí po určitou dobu na tomtéž místě, c) stojí zjevně na chodníku, kde je parkování na něm povolené, jinými slovy řidič vozidla žalobce zjevně užil chodníku tím způsobem, že na něm zastavil, přičemž není vůbec rozhodné, jak dlouho užíval chodník (tedy zda zde stál nebo zastavil), jednoduše proto, protože v daném místě řidič vozidla žalobce chodník jednoduše vůbec užívat nemohl.
18. Ani parkovací průkaz označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, který byl min. v případě druhého deliktu umístěn za čelním sklem vozidla žalobce, neposkytuje řidiči vozidla v žádném případě všeobecné oprávnění k porušování dopravních předpisů, ačkoliv přináší uživateli vozidla řadu výhod.

19. Pokud v této souvislosti namítal žalobce i nedostatek odůvodnění závěru, že delikt neměl za následek dopravní nehodu, tak soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně v případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jelikož pouze ta existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Absenci následku v podobě dopravní nehody tak lze prokázat pouze tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda.
20. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (zastavení a stání na chodníku, které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
21. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že vozidlo žalobce je nepoškozené a fotografie, které jsou obsahem správního spisu, vylučují, že by došlo k nehodě v okamžiku a místě zjištění správního deliktu, jejíž příčinou by bylo ustavení vozidla žalobce na chodníku.
22. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je požadováno, aby učinil předmětem dokazování negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenapovídají, v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 As 59/2012 uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“* Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: *„Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla ‘neexistence se neproazuje,’ vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.
23. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že by bylo jistě vhodné, aby správní orgán prvního stupně, příp. žalovaný ve vztahu k absenci tohoto následku uvedli, z čeho dovozují, že nedošlo k dopravní nehodě, nicméně skutkový stav je zjištěn natolik dostatečně, že splnění uvedené podmínky vplývá ze správního spisu, a je proto zcela nadbytečné rušit žalobou napadené rozhodnutí.

Šablonovitost rozhodnutí správních orgánů jako vada

24. Soud nesdílí ani názor žalobce, že by se ve věci jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto, že by mělo jít pouze o mechanicky vyplněné šablony. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
25. Podle názoru zdejšího soudu jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného se zabývají všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny, a zároveň se správní orgány zabývají i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. V nyní projednávané věci neshledal zdejší soud jakýkoliv exces, pro který by dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí.
26. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat, že se budou obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
27. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou a pouze na okraj musí konstatovat, že i žaloby předkládané ať už nyní Mgr. Voříškem, nebo dříve JUDr. Topolem se vyznačují taktéž šablonovitostí, neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných námitek, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i správními soudy vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně.

Místo zastavení - chodník

28. Ze spisové dokumentace jasně vyplývá, kde a jak řidič vozidla žalobce toto vozidlo odstavil. V obou případech využil začátek zálivu parkoviště, který však byl zjevně pro jeho vozidlo nedostatečný, takže odstavil vozidlo zadní částí počínaje zadními koly na chodník. Skutečnosti, že se v místě jedná o chodník, je zcela zjevná. Z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno za účelem projednání přestupků řidiče vozidla, ze které prvoinstanční orgán vycházel i v řízení o správním deliktu, je zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, konstatoval, že *„je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“* Obdobně Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, uvedl, *„že pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K.,*

TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě“.

30. Podle názoru soudu je stav na místě jasně zachycen na fotografiích, které jsou součástí správního spisu. Na fotografiích ve správním spise lze zřetelně rozpoznat, že se vozidlo nachází v prostoru, který je stavebně technologicky oddělen od vozovky a není na něm povoleno parkování (jedná se o záliv před parkovištěm). Oddělený prostor chodníku a vozovky zřetelně determinuje odlišný účel obou zón. Soud má za prokázané, že vozidlo žalobce na předmětném místě stálo na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení povoleno.

Hodnocení fotodokumentace jako důkazního prostředku

31. Se žalobcem lze jistě souhlasit v tom, že správní orgán prvního stupně mohl být důslednější při hodnocení provedených důkazů, přesto soud v tomto neshledává v projednávané věci důvod pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí. Soud vychází při hodnocení zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí z obsahu správního spisu a vzhledem k typizovanému charakteru deliktu a jednoduchosti zjištění skutkového stavu bylo možno snadno ověřit, zda závěry správních orgánů odpovídají zjištěnému skutkovému stavu.
32. Místo spáchání deliktu je zcela jasně identifikovatelné z fotografií založených na č. l. 2, 18, 27 správního spisu, a to ve spojení s ostatními fotografiemi. Zejména fotografie na č. l. 27 správního spisu poskytuje celkový přehled místa, který odpovídá místu zachycenému na ostatních fotografiích založených ve správním spise. Čas spáchání deliktů je jednoznačně určen časovými údaji na fotografiích a odpovídá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Skutečnost, zda se jednalo o zastavení nebo stání není v kontextu ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, jak již soud uvedl výše, podstatná pro posouzení věci.

Sankce

33. Žalobce rovněž namítl, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra je nepřezkoumatelná, jelikož správní orgán nezohlednil řádným způsobem všechna zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 silničního zákona, když zohlednil pouze souběh dvou správních deliktů, což je jistě kritérium přípustné, nicméně správní orgán zcela pominul přihlédnout „k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán“ (§ 125e odst. 2 silničního zákona). Z úvahy správního orgánu podle něj nebylo zřejmé, proč je nutné pouze na základě toho, že se jednalo o souběh dvou správních deliktů, uložit pokutu na samotné horní hranici sankční sazby (2.500,00 Kč). Žalobce je přesvědčen o tom, že konkrétní okolnosti případu odůvodňovali daleko nižší sankci, neboť se zejm. nejednalo o stání ale pouze o krátkodobé a nezbytné zastavení, neboť řidič pomáhal s nastoupením do vozidla osobě s omezenou pohyblivostí, kterou

vyzvedával v nedalekém objektu. Současně nebyl dle jeho názoru nikdo způsobem zastavení vozidla omezen v chůzi či výhledu.

34. Podle ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Výčet kritérií byl stanoven jako demonstrativní. Správní orgán prvního stupně při výměře sankce vycházel z toho, že provozovatel vozidla, tedy žalobce, rezignoval na jiné způsoby vyřízení věci, které by vedly k odpovědnosti skutečného pachatele přestupku, posoudil možnou existenci škodlivého následku a zohlednil četnost porušení zákona ze strany žalobce. Žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že se správní orgán prvního stupně mohl zabývat odůvodněním sankce v podrobněji, nicméně soud má za to, že ani v řízení před správním orgánem, ani v řízení před soudem nevyšly najevo okolnosti, které by „*odůvodňovaly daleko nižší sankci*“, jak se domnívá žalobce. Skutečnost, že se jednalo pouze o krátkodobé a nezbytné zastavení nic nemění na tom, že chodník užil řidič vozidla žalobce neoprávněně. Argumentaci, že řidič vozidla žalobce pomáhal v místě s nastoupením osobě s pohybovým omezením, jednak nedoložil žádnými důkazními návrhy, a to ani na opakovaný dotaz soudu, a i bez provedení dokazování považuje soud tuto argumentaci za nepřipadnou, neboť ani pomoc osobě s pohybovým postižením neopravňuje žalobce, resp. řidiče jeho vozidla k porušování dopravních předpisů. Jak již soud uvedl, minimálně u druhého z projednávaných deliktů byl za čelním sklem vozidla žalobce umístěn parkovací průkaz označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, a řidič vozidla tak mohl a měl využít výhod, které mu z tohoto průkazu vyplývají, zvláště pokud skutečně pomáhal osobě s pohybovým postižením. Zároveň zcela subjektivní názor žalobce, že nikdo způsobem zastavení vozidla omezen v chůzi či výhledu, není pro věc relevantní, neboť je to subjektivní hodnocení osoby, která, dle svých vlastních tvrzení, nebyla při spáchání přestupku v místě přítomná, což vyplývá z jejího tvrzení o řidiči vozidla.
35. Naopak za relevantní považuje soud tu skutečnost, že vozidlem žalobce byl na stejném místě shodný delikt spáchán opakovaně (nejméně dvakrát v nyní posuzované věci a dále i v dalším případě projednávaném u zdejšího soudu pod sp. zn. 62A 176/2016). Je tak evidentní, že žalobce není schopen či ochoten zajistit, aby řidič nebo řidiči jeho vozidla respektovali pravidla provozu na pozemní komunikaci.
36. Lze dále souhlasit se žalobcem, že existuje částečný rozpor výroku a odůvodnění rozhodnutí, neboť v odůvodnění správní orgán uvádí, že ukládá pokutu na maximum sankční sazby (2.500,00 Kč), ve výroku je přitom uvedena částka 2.000,00 Kč, která je v polovině zákonné sazby. Tuto skutečnost však nevidí zdejší soud jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Jednak považuje formulaci správního orgánu prvního stupně za spíše neobratné vyjádření, než za úmyslný rozpor mezi odůvodněním a výrokiem, a jednak je třeba zdůraznit, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek. Žalovaný uloženou sankci přezkoumal a dospěl k závěru, že sankce v polovině sazby je z důvodů vyjádřených v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela přiměřená a odůvodněná, s čímž se zdejší soud shoduje, neboť v případě žalobce se jedná jak o souběh deliktů, tak i recidivu.

37. Je vhodné zdůraznit, že správnímu orgánu je při ukládání sankcí svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. V podrobnostech viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, příp. ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.
38. Soud nijak nepopírá, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci sankce je víc než úsporné, nicméně výše sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby a skutečnostem zjištěným správním orgánem prvního stupně nevykazuje žádný exces ani prvky svévole. Zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 2.000 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.
39. Žalobce rovněž zastává názor, že správní orgán měl při výměře sankce bez návrhu žalobce zohlednit a popsat též svou rozhodovací praxi v obdobných případech a dále měl bez návrhu ve prospěch žalobce zohlednit též nestandardní délku stíhání (16 měsíců), která nebyla způsobena jednáním žalobce. I tuto část námitky ohledně předchozí rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně soud považuje taktéž za nedůvodnou. Žalobce má bezpochyby pravdu v tom, že správní orgány mají rozhodovat v obdobných případech shodně, nicméně popis předcházející praxe je jistě možný v případech, ve kterých správní orgán o typových podstatách rozhoduje v omezeném počtu případů, navíc v širokém rozpětí pokut (typicky např. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Avšak v případě správního orgánu prvního stupně, který rozhoduje v tisících obdobných případech navíc s úzce limitovaným rozmezím pokuty v řádu jednoho tisíce Kč, považuje soud požadavek na odůvodňování předchozí praxe jako nadbytečné, neboť odlišnosti jednotlivých případů se pohybují maximálně v řádech stokorun, a to při zohlednění individuálních otázek jednotlivých případů. Zohledňování předchozí praxe však může mít bezpochyby místo u přestupků v dopravě se zákazem řízení a pokutou v řádech desetitisíců korun.
40. Za nedůvodné považuje soud i tvrzení žalobce, že měla být zohledněna délka řízení. Žalobcem odkazovaná judikatura se týká kárného řízení ve věci soudního exekutora a názor tam vyslovený je spojen zejména s tím, že kárné řízení negativně zasahuje právní sféru obviněného. Žalobce oproti tomu nijak netvrdí, že by vedení řízení jakkoliv negativně zasáhlo jeho právní sféru, on sám byl v řízení zcela pasivní. Pokud by žalobce měl zájem na urychlení projednání věci, jistě mohl využít prostředků ochrany proti nečinnosti, které mu právní řád nabízí. V kontextu posuzované věci a s ohledem na charakter deliktního chování nevidí soud důvod, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí proto, že nebyla zohledněna ve výši sankce délka řízení.

Vady výroku

Rozpor s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu

41. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Není úkolem soudu, aby za žalobce „domýšlel“, jaká všechna ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce postrádá. S ohledem na to, že absence ustanovení, které by byla významná pro formulaci výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédne pouze k námitce žalobce. Nyní posuzovaný žalobní bod je neurčitý a nekonkrétní a soud se proto může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí

odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 a 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

42. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 5 rozhodnutí), což považuje soud sice za dostačující.
43. K namítané absenci ustanovení § 125g odst. 3 silničního zákona ve výroku soud konstatuje, že z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že v řízení bylo rozhodováno o dvou správních deliktech provozovatele vozidla v rámci společného řízení. To je jasně patrné jednak z výroku citovaného rozhodnutí, ze kterého jasně vyplývá, že je rozhodováno o dvou deliktech, a dále i z odůvodnění tohoto rozhodnutí, kde správní orgán jasně vymezil předmět řízení na základě jednotlivých oznámení o spáchaných přestupkových jednání.
44. Ani část námítky, že ve výroku absentuje odkaz na ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu není důvodná, jelikož z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že sankce je ukládána společně za všechny správní delikty uvedené ve výrocích I. až II. Tohoto rozhodnutí [srov. „*Za správní delikty dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu popsané ve výrocích I až II tohoto rozhodnutí se provozovateli podle ustanovení § 125f odst. 3 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu,...*“].
45. Je proto jasně patrné, že ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu je ve výroku o sankci materiálně obsaženo, neboť dle tohoto ustanovení *[z]a více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.*
46. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že a) je sankce ukládána za více správních deliktů, že b) tyto delikty byly projednány ve společném řízení a že c) byla žalobci uložena jediná pokuta dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Absence výslovného, formálního uvedení odkazu na ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu nemohla mít dopad do práv žalobce. Žalobce konečně ani netvrdí, jak tato konkrétní vada měla zasáhnout jeho práva.

Uvedení pouze odkazu na ustanovení § 10 zákona o silničním provozu

47. Žalobce dále namítá, že ve výroku napadeného rozhodnutí stojí pouze, že měl jakožto provozovatel vozidla dopustit porušení § 10 zákona o silničním provozu, což považoval za nedostatečné, ustanovení, jehož porušení má zakládat protiprávnost stíhaného skutku, mělo být lépe specifikováno.
48. Citované ustanovení je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu“.
49. Se žalobcem lze jistě souhlasit v tom, že ustanovení § zákona obsahuje více povinností, avšak to nic nemění na tom, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný. Citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.
50. Rovněž uvedl, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť skutek je popsán zcela nedostatečně, jelikož lze zjistit pouze to, že se mělo jednat o neoprávněné zastavení a stání, které mělo být v rozporu s § 53 odst. 2 silničního zákona. Popis konkrétního jednání, kterým mělo dojít k porušení tohoto ustanovení, ve výroku zcela absentuje.

Dopravní nehoda jako následek deliktu ve výroku

51. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezil správní orgán prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

52. Podle názoru soudu žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.

Místo a čas spáchání deliktu

53. Jestliže žalobce namítal, že z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla, musí soud uvést, že u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec a vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má však za to, že požadavek na prokazování skutkového stavu, který vyplývá z této žalobní námítky, by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.
54. Podstatné pro trestnost jednání řidiče v souzené věci je to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných městskou policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
55. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 hodin každou hodinu (stání od 12:00 do 16:00) na tomtéž místě, byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž zastavení. Žalobní námítka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
56. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně popsal deliktní jednání a v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání.

Nedostatky oznámení o zahájení řízení

57. Řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 16. 12. 2016. V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty vymezeny obsahově v podstatě stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím shodných označení porušených právních povinností i místa spáchání deliktu. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě prvostupňového rozhodnutí, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v zahájení řízení.

Závazné určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení

58. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy.
59. Uvedená námitka je opět pouze za účelovým tvrzením. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, mezi které, mimo jiné, řadí bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení daní a platbu v hotovosti. Je zcela jisté na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

Společné řízení

60. K namítané vadě nevedení společného řízení o nyní projednávaných deliktech a správním deliktu, který je projednáván před zdejší soudem ve věci sp. zn. 62 A 176/2016 provedl soud se souhlasem žalobce namísto navrhovaného spisu zdejšího soudu jako důkaz pouze v citované věci přezkoumávané rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 29. 8. 2016, č. j. JMK 130616/2016, ze kterého zjistil následující. Správní delikt projednáváný v citované věci byl zjištěn Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 8. 10. 2014, správní orgán prvního stupně o něm rozhodl dne 1. 6. 2016.
61. Řízení o správních deliktech v nyní projednávané věci bylo zahájeno dne 16. 12. 2016, tj. až poté, co ve věci posuzované u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 176/2016 rozhodl jak správní orgán prvního stupně, tak i Krajský úřad Jihomoravského kraje jako odvolací orgán. V nyní projednávané věci proto nebyly dány podmínky pro vedení společného řízení, neboť v době vedení řízení u správního orgánu prvního stupně, které je přezkoumávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 62A 176/2016, nebylo proti žalobci vedeno u téhož správního orgánu řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, které jsou přezkoumávány v této věci.

Protiústavnost

62. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

Zavinění

63. Žalobce v závěrečné části žaloby zpochybňoval otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017.
64. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
65. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že

se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

66. Krajský soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval, mimo jiné, první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
67. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
68. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
69. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“
70. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou

důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

71. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.